

РЕШЕНИЕ

№ 1

гр. П., 03.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – П., 3-ТИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести ноември през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Радка Д. Чолакова
Антония К. Роглева

при участието на секретаря Нели Б. Богданова
като разгледа докладваното от Радка Д. Чолакова Въззивно търговско дело № 20245001000437 по описа за 2024 година

намери следното:

Производство по чл. 258 и следв. от ГПК, образувано по повод подадени две въззивни жалби срещу решение №60 от 31.01.2024 г. и една частна въззивна жалба срещу определение №823 от 25.06.2024 г., постановени по търг.дело №461/2021 г. на на Окръжен съд П..

С обжалваното решение е осъдено н. застрахователно дружество А. Ф. АД, вписано в Търговския регистър към Окръжен съд М. с рег. № *****, със седалище в гр. М., Ф. р. Г., ул. К. **, да заплати на Г. И., т. гражданин, роден на *****, година, в гр. А., област К., Р. Т., с паспорт Серия *, № *****, издаден на *****, г., валиден до 10.02.2025 г., следните суми:

- сумата от 80 000 евро, представляваща незаплатен остатък от дължимо обезщетение за неимуществени вреди, възлизащо в пълен размер на 90 000 евро, от смъртта на съпругата му Г. Е. /Г. Е./, родена на 05.08.1967 г., гражданин на Р. Т., с т. паспорт № * *****, на 01.07.2018 г.,

- сумата от 80 000 /осемдесет хиляди/ евро, представляваща незаплатен

остатък от дължимо обезщетение за неимуществени вреди, възлизащо в пълен размер на 90 000 евро, от смъртта на дъщеря му Г. М. /G. M./, родена на 02.04.1994 г., гражданин на Р. Т., с т. паспорт № * *****, на 01.07.2018 г.,

- сумата от 80 000 /осемдесет хиляди/ евро, представляваща незаплатен остатък от дължимо обезщетение за неимуществени вреди, възлизащо в пълен размер на 90 000 евро, от смъртта на дъщеря му Г. Х. /G. H./, родена на 23.08.1989 г., гражданин на Ф. р. Г., с г. паспорт № *****, на 01.07.2018 г.,

произтичащи от престъпление по чл. 343, ал. 3, предложение 5, б. б, пр. 1 във връзка с ал. 1, б. в във връзка с чл. 342, ал. 1, предложение 3 НК, в извършването на което К. Д. /K. S./, роден на 23.01.1986 г. в гр. О., Ф. р. Г., турчин, гражданин на Ф. р. Г., е признат за виновен с Присъда № 93/07.10.2019 г., постановена по нохд № 1516 по описа на Окръжен съд – П. за 2019 г., влязла в сила на 23.10.2019 г., изразяващо се в това, че на 01.07.2018 г., на автомагистрала Т., км. ***+***, при управление на моторно превозно средство – лек автомобил марка Ф. с н. регистрационен номер *** ***, е нарушил правилата за движение – чл. 20, ал. 2, изр. 2 Закон за движението по пътищата /ЗДвП/ : „Водачите са длъжни а намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението“, и чл. 58, т. 3 ЗДвП : „При движение по автомагистрала наводача е забранено : да се движи или спира в лентата за принудително спиране, освен при повреда на пътното превозно средство, както и при здравословни проблеми на водача или пътниците в превозното средство.“, и с това по непредпазливост е причинил смърт на повече от едно лице, а именно на : 1. малолетния К. Б., роден на 21.08.2016 г.; 2. Г. Е. /G. E./, родена на 05.08.1967 г.; 3. Г. М. /G. M./, родена на 02.04.1994 г.; 4. Г. Х. /G. H./, родена на 23.08.1989 г., рискът от настъпването на което събитие е покрит посредством сключен с А. Ф. АД договор за задължителна застраховка Гражданска отговорност във формата на Застрахователна полица № **-*****, и във връзка с което събитие е образувана Щета № ****/20/****/*****,

ведно с лихва за просрочие върху всяка една от главниците, съгласно § 3а, ал. 1, т. 2 Закон за задължителното застраховане /PflVG/ във връзка с § 288, ал. 1, изречение 2 от гя граждански кодекс /BGB/ в размер пет процентни пункта над основния лихвен процент от 03.04.2020 г. до окончателното изплащане,

като над уважения до пълния предявен размер на предявените искове от 90 000 евро, както и исковете за присъждане на лихва за просрочие от датата на увреждането – 01.07.2018 г., до 02.04.2020 г. са отхвърлени.

С решението е отхвърлен и предявеният иск от Г. И. против А. Ф. АД с правно основание чл. 229, § 43 от г.я граждански кодекс /BGB/ във връзка с § 115, ал. 1, изречение 1, т. 1 от Закон за застраховането /VVG/ във връзка с § 844, ал. 3 от Закон за прилагане на г.я граждански кодекс /BGB/ за заплащане на сумата от 50 000 евро, като обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на внук му К. Б. /К. В. роден на 21.08.2016 г., гражданин на Ф. р. Г., с г. паспорт № G., на 01.07.2018 г., произтекла от същото пътнотранспортно произшествие, ведно с лихва за просрочие от датата на увреждането – 01.07.2018 г., до окончателното изплащане на обезщетението.

Застрахователното дружество е осъдено да заплати разноски в размер на сумата от 31 500 лв., представляваща адвокатско възнаграждение с включен данък върху добавената стойност, съразмерно на уважените искове, както и сумата от 18 775,97 лв. ДТ, а Г. И. - сумата от 6 375 лв. разноски за производството, съразмерно на отхвърлените искове. Решението е постановено при участието на З. И. АД, като трето лице - помагач на страната на ответника.

С обжалваното определение е изменено постановеното решение в частта му за сумата от 31 500 лв., като вместо това е оставено без уважение искането на Г. И. за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение по делото.

Първата въззивна жалба е от ищеца Г. И., чрез процесуалния му пълномощник адвокат Л. Ц., който е останал недоволен от постановеното решение в частта му, с която е отхвърлен иска за обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на внук му К. Б.. Счита, че в тази част решението е неправилно и противоречащо на събрания доказателствен материал, като не е съгласен с извода на съда за липса на особено близка връзка с неговия внук, анализирал е характера на особено близките отношения между него и внук му. Моли да се отмени решението в тази му част и се присъди обезщетение в размер на 50 000 лв. за неимуществени вреди от смъртта на внука му Б. К.. Претендира разноските.

Втората въззивна жалба е от ответника А. Ф. АД, представлявано дружество от процесуалния му пълномощник адвокат С. М., който е останал

недоволен от решението в осъдителните му части, с които е присъдено обезщетение за неимуществени вреди по 80 000 евро от смъртта на съпругата и двете дъщери на ищеца. Счита, че при определяне на размера на обезщетенията първоинстанционният съд е тълкувал и приложил неправилно н. материално право, както и че в тази част решението е немотивирано. Според него определеното обезщетение от застрахователя по 10 000 евро репарира обективно и справедливо неимуществените вреди, претърпени от ищеца. Счита, че неправилно са уважени претенциите за присъждане на обезщетение за забава върху главните искове досежно определената начална дата, от която се дължи обезщетението за забава. Не е съгласен с изложените мотиви на съда за липса на причина за възникване на пътнотранспортното произшествие вследствие нарушение на правилата за движение от водача на товарния автомобил, участник в произшествието. Моли да се отмени решението в обжалваните му осъдителни части, като се отхвърлят исковите претенции. Претендира разноските.

Срещу въззивните жалби са постъпили съответни отговори, с които се считат същите за неоснователни.

Постъпил е и отговор от третото лице помагач З. И. АД, чрез процесуалния му пълномощник юрисконсулт С. Л., който по отношение на размера на присъденото обезщетение поддържа становището на ответното застрахователно дружество, но не е съгласен с оплакването му досежно мотивите, отнасящи се до водача на товарния автомобил. Моли да се отмени решението в обжалваните осъдителни части.

Частната въззивна жалба е от ищеца Г. И., чрез процесуалния му пълномощник адвокат Л. Ц., който е останал недоволен от определението по чл.248 от ГПК, с което е отказано присъждането на разноски, по подробно изложени съображения.

Срещу частната жалба е постъпил отговор от ответника А. Ф. АД, представлявано дружество от процесуалния му пълномощник адвокат С. М., който счита същата за неоснователна.

Съдът, след като се запозна с двата акта, предмет на обжалване, наведените оплаквания, както и след преценка на събраните по делото доказателства, намери за установено следното:

Въззивните жалби са подадени в определения в закона двуседмичен срок от връчване на решението от надлежни страни срещу подлежащ на въззивно обжалване валиден съдебен акт.

Предмет на въззивно обжалване е решението в осъдителните му части за присъдено обезщетение за неимуществени вреди на ищеца, причинени от смъртта на съпругата му и двете му дъщери, както и в отхвърлителната част за обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на внука на ищеца. В останалата отхвърлителна част решението е влязло в сила, като необжалвано. Спори се и за момента, от който следва да се начислява лихва за забава.

С исковата молба са предявени четири обективно кумулативно съединени иска срещу немска застрахователна компания, по всеки един от който се претендира от ищеца, чието обичайно местопребиваване е на територията на Ф. р. Г., обезщетение за неимуществени вреди – претърпени болки и страдания от смъртта на близки роднини в резултат на пътнотранспортно произшествие.

Ищецът описва в исковата молба настъпилото произшествие на 01.07.2018 г., на автомагистрала Т., км. ***+***, област П., при управление на моторно превозно средство - лек автомобил марка Ф., с н. регистрационен номер *** ***, водачът му К. Дж. е нарушил правилата за движение - чл. 20, ал. 2, изр. 2 и чл. 58, т. 3 от ЗДвП, и с това по непредпазливост е причинил смърт на повече от едно лице, а именно : на съпругата му, на двете му дъщери и на внук му – престъпление по чл. 343, ал. 3, предложение 5, б. б, предложение 1 във връзка с ал. 1, б. в във връзка с чл. 342, ал. 1, предложение 3 от НК, съгласно постановената присъда по нохд №1516/2019 г. на Окръжен съд П..

Посочва причините за смъртта на загиналите негови близки – причинените травми, несъвместими с живота им, както и че е образувана щета №****/20/****/***** пред кореспондента на н. застрахователно дружество, при който е застрахован автомобилът на виновния водач. Във връзка с щетата са му изплатени обезщетения за причинени вреди, а именно: за жена му Е. – 10 000 евро, за дъщеря му М. – 10 000 евро, за дъщеря му Х. – 10 000 евро, но тъй като не е съгласен с тях, предявява настоящите преки иски срещу застрахователното дружество.

Твърди, че търпи неимуществени вреди от смъртта на загиналите лица,

тър като с всички тях бил в изключително близки житейски и емоционални отношения. Със съпругата си Е. през целия си съвместен живот – повече от 30 години, са живеели в едно домакинство, никога не са се разделяли и били в отлични семейни отношения. От брака си имали пет деца, за които се грижели заедно. Съпругата му била опора в домакинството, в отглеждането на децата, създавала му семеен уют, положителни емоции, спокойствие и щастливо ежедневие, но загубата и прекъснала всички тези положителни емоции в живота му, създала незапълнима празнота в ежедневието му, несигурност за бъдещето, дълбоко и непоправимо страдание и болка.

Незаличима травма в живота му оставила и загубата на двете му дъщери, и на внука му при катастрофата. Дъщерите му били стимул за живот, негова радост. Надявал се да се задомят и да го дарят с внуци. Цялото семейство живяло изключително сплотено, следвайки семейните и религиозни традиции, обичаите, моралните и нравствени принципи в обществото, споделяли едни и същи възгледи, били си взаимна подкрепа един за друг. Принудителната и внезапна раздяла довела до силен и дълготраен емоционален стрес, който ще съпътства живота му завинаги.

Посочва, че изпитва силни страдания и от смъртта на внук си, тър като го възприемал като свое собствено дете. Появата му внесла светлина в дома на баба му и на дядо му, дал им стимул за живот, подхранвал очакване за предстоящи щастливи мигове и за сигурна опора на старини, но нелепата му смърт на такава крехка детска възраст преобърнала живота му и го обезмислила завинаги.

Твърди, че с всички негови близки живял в едно домакинство от раждането им, споделял с тях многобройни положителни емоции, съпътстващи раждането, израстването и развитието им. Радвал се на първите стъпки в живота им, на постигането на малки и големи победи в израстването им, съпреживявал с тях радости и несгоди, а те запълвали ежедневието му, което останало пусто и безнадеждно след смъртта им. Тър като е бил пряк очевидец на пътния инцидент, изпитал още по - голям стрес, страдания и безпомощност при вида на смачкания до неузнаваемост автомобил и на покойните си роднини. Описва състоянието си - емоционален срив, затворил се в себе си, станал мълчалив, раздразнителен, песимистично настроен към живота, рядко излизал от дома си, самоизолирал се с мъката си, животът му

изгубил смисъл, не намирал повод за радост, а само болезнена мъка, непрекъснато се връщал към деня на катастрофата, не намирал сили да преодолее по какъвто и да е начин загубата.

На база тези твърдения ищецът моли съда да осъди ответника да му заплати по още 90 000 евро до пълния размер на дължимите му обезщетения за претърпените от него неимуществени вреди от смъртта на съпругата и на двете му дъщери, а също и обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на внук му в размер на 50 000 евро ведно със законната лихва върху всяка главница от датата на увреждането – 01.07.2018 г., до окончателното изплащане.

Ответникът възразява срещу исковата молба, като посочва, че е заплатил извънсъдебно обезщетения на ищеца за смъртта на съпругата и двете му дъщери в резултат на процесното произшествие, които съответстват на германското право и съдебна практика. Оспорва срещу претендираните размери, като счита, че са завишени, а по отношение на претенцията за внука – не е достатъчна само близката родствена връзка, а е необходимо болките и страданията на преживелия родственик да надхвърлят по интензитет и времетраене нормално присъщите за съответната родствена връзка.

При условие на евентуалност прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалите, поради допуснати от тях нарушения за правилата за движение – неизползване на обезопасителен колан от страна на съпругата и дъщерите и на системата за обезопасяване на деца от страна на внука.

Оспорва и началната дата, от която се претендира начисляване на обезщетение за законна лихва за забава. На основание чл.409 във вр. с чл.405 от КЗ началният момент, от който може да се претендира е изтичането на 15 работни дни от представяне на всички доказателства по чл.106 от КЗ.

Моли да се конституира трето лице помагач – застрахователното дружество на другия участник в пътнотранспортното произшествие, тъй като според него вина за настъпването му носи и водачът на товарен автомобил М., който е спрял в аварийната лента на автомагистрала Т. в нарушение на чл.59 и чл.97,ал.3 от ЗДВП при липса на основание за това и без да обозначи това си действие с предупредителен светлоотразителен триъгълник или включен аварийен сигнал.

В допълнителната искова молба ищецът се позовава на практиката на Съда на ЕС в решение от 24.10.2013 г. по дело C-277/12, отричаща допустимостта обезщетението за неимуществени вреди да се ограничава с вътрешни разпоредби на националното законодателство до определена максимална сума, по-малка от предвидените в Директива 2009/103/ЕИО, кръга на правоимащите лица и обхвата на подлежащите на обезщетяване вреди.

В допълнителния отговор ответникът поддържа възраженията си.

С определение от 01.09.2022 г. е уважено искането за конституиране на трето лице помагач на страната на ответника, което е подало отговор, с който оспорва интереса си от конституирането и изразява становището си за липса на вина от страна на водача на застрахования при него товарен автомобил.

По делото са събрани данни за германското материално право и съдебна практика относно присъждане на обезщетения за неимуществени вреди в резултат на пътнотранспортни произшествия, както писмени и гласни доказателства, изготвени са две съдебни комплексни автотехнически и медицински експертизи.

Няма спор, че ищецът е т. гражданин с обичайно местопребиваване на територията на Ф. р. Г. в гр.О., че настъпилото пътно транспортно произшествие на 01.07.2018 г. е на територията на Р. Б. - на автомагистрала Т., км. ***+***, област П., като по негов повод е произнесена посочената с исковата молба влязла в сила присъда, с която е признат за виновен водачът К. Дж., гражданин на Ф. р. Г. с обичайно местопребиваване също на територията на Ф. р. Г. в гр.О., че рискът от настъпването на застрахователно събитие е покрит от договор за застраховка, сключен с ответника - застрахователно дружество, чието седалище е на територията на Ф. р. Г.. Няма и спор, че в резултат на произшествието са загинали съпругата, двете дъщери и внука на ищеца. Въз основа на тези факти следва да се приеме, че се касае до спор с международен елемент и според чл.116 от Кодекс за международно частно право приложимото право /КМЧП/ е правото, приложимо към задължението, произтичащо от съответното извъндоговорно отношение, в случая от непозволеното увреждане, освен ако увреденото или ощетено лице е избрало да основе иска си на правото, приложимо към застрахователния договор, каквито твърдения не са наведени в исковата молба, като в чл.3,ал.1 от

КМЧП е предвидено, че разпоредбите му не засягат уредбата на частноправните отношения с международен елемент, установена в международен договор, в друг международен акт в сила за Р. Б. или друг закон.

В действащото право на Европейския съюз уредбата за извъндоговорните отношения по граждански и търговски въпроси се съдържа в Регламент /ЕО/ №864/2007 /Р. **/ относно приложимото право към извъндоговорни задължения, който е задължителен за държавите членки на основание чл.288 от ДФЕС. В чл.4 от регламента са уредени общите правила за приложимото право. Съгласно чл.4, пар.1, приложимото право следва да бъде определено въз основа на мястото, където е настъпила пряката вреда, независимо от държавата или държавите, в които биха могли да настъпят непреките последици. Изключение от този общ принцип е чл.4, пар.2, с който се създава специална връзка в случаите, когато обичайното местопребиваване на страните е в една и съща държава. А с чл.4, пар.3 се създава клауза за дерогация на пар.1 и 2, когато от обстоятелствата по случая е видно, че непозволеното увреждане е явно по – тясно свързано с друга държава – членка. Доколкото увреденото лице и лицето, чиято отговорност се търси, имат обичайно местопребиваване в една и съща държава към момента на настъпване на вредата, намира приложение втората хипотеза на чл.4, пар.2, като приложимо право е германското материално право.

По първата въззивна жалба, с която се обжалва решението в частта, с която е отхвърлен иска на ищеца за обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на внук му К. Б.:

По реда на Европейската конвенция за обмен на правна информация между държави от 7 юни 1968 г. по делото е постъпила информация относно приложимото право. Правото на ищите да претендират обезщетение пряко от застрахователя произтича от пар.115, ал.1, т.1 на Закона за задължителното застраховане на Ф**, съгласно който третото лице може да предяви претенцията си за получаване на обезщетение и против застрахователя, ако се касае за застраховка Гражданска отговорност за изпълнение на налично съгласно Закона за задължителното застраховане задължение за застраховане. Според пар.1 от Закона за задължителното застраховане, притежателят на МПС с редовно местодомуване в страната е задължен да сключи и поддържа

за себе си, за собственика и за водача застраховка Гражданска отговорност за покриване на причинените чрез ползването на МПС неимуществени, материални и други имуществени вреди съобразно следващите разпоредби, ако превозното средство се използва по пътища или места с обществен транспорт. Така, законът предвижда директен, пряк иск на пострадалото лице срещу застрахователя за гражданската отговорност на ответника, произтичащ от задължението на застрахователя за изпълнение по застрахователното правоотношение. Обемът на задължението за престация на застрахователя по застраховката Гражданска отговорност по принцип съответства на обхвата на претенцията спрямо застрахованото лице. Той може да е ограничен до договорена между застрахователя и застрахован застрахователна сума, каквото договоряне в случая не е налице. Застраховател и застрахован, евентуално застраховано лице носят отговорност като солидарни длъжници, т.е. кредиторът може да изиска претенцията от всеки длъжник – изцяло или частично, но общо само един път. Т.е. отговорността на застрахователя в случая е ограничена до отговорността на прекия причинител на увреждането, която е предмет на уреждане от Въвеждащ закон към Гражданския кодекс /ВЗГК/ и Граждански кодекс /ГК/ в актуалната редакция към датата на настъпване на процесното ПТП – 01.07.2018 г. Съгласно чл. 229, пар.43, преходна разпоредба към Закона за въвеждане на претенция за обезщетяване на наследници, ако водещо до смърт нараняване е настъпило след 22 юли 2017 г., то следва да се прилагат изменените със Закона за въвеждане на претенция за обезщетяване на наследници от 17 юли 2017 г. разпоредби, а именно оцелелите роднини имат право съгласно пар. 844, ал.3 от ГК, в сила от 22.07.2017 г., респ. пар.10 от ЗДвП на подходящо парично обезщетение за причинени морални страдания от смъртта на лице, с които са имали особено близки лични отношения, ако смъртта е причинена от непозволено увреждане съгласно пар. 823 и сл. от ГК, респ. фактически състав, обуславящ отговорност съгласно ЗДвП.

Особено близките отношения се предполагат в случаите, когато преживелият е съпруг, житейски партньор, родител или дете на убитото лице – пар. 844, ал.3, изр. второ от ГК. При други лица като напр. братя/сестри, баби/дядовци, лели оцелялото лице следва да изложи и да докаже защо по изключение е налице особено близко лично отношение; необходима е действително живяна социална връзка, която е особено близка, т.е. която

значително надвишава по своя интензитет обичайните връзки в социалната сфера и съответства на тези, които обичайно съществуват между съпрузи, житейски партньори или родители и деца; близост означава близка връзка, а не задължително съвместно съжителство, но последното често е индиция за такава. Решаваща е общата преценка на всички говорещи обстоятелства.

По делото са събрани гласни доказателства относно отношението между ищеца и неговия внук. От показанията на свидетеля Ч. се установява, че дъщерята на ищеца Р. била семейна и живеела в собствено жилище с мъжа си, дъщеря си Б. и сина си Б.. Като се омъжила, тя живеела със семейството си в същия град, в който живеел и ищеца. Установява се и, че ищецът бил много горд със своя внук Б., който бил първи внук, защото Р. била първото му дъщеря, която се омъжила. Тъй като това бил първият му внук, те са се виждали всеки ден, заедно са закусвали, събирали са се. И тъй като живеели в един и същи град, почти са били непрекъснато заедно, поне два - три пъти седмично са били заедно. По принцип за Б. се грижили неговите родители – Дж. и Р., но те много често ходили на гости при И., както и са оставяли И. да се грижи за Б.. Дядо му го водел на детска площадка да играе и на кино. Играели са си заедно, смеели са се.

Въз основа на тези доказателства следва да се прецени интензивността на реално изживяната социална връзка между дядо и внук. При преценката им се установява, че между ищеца и неговия внук са съществували обичайните отношения между дядо и неговия внук в посочената връзка. Действително внукът е бил първородното внуче на ищеца, но той е живеел с родителите си, които са се грижили за него в съответствие с възрастта му – година и половина към момента на произшествието, като дядо му помагал в отглеждането и забавленията му. Няма данни ищецът да е издържал внук си. Не се установяват отношения надхвърлящи връзката дядо – внук, които са изключителни по своя характер и съответстват на най-близката родствена връзка, както и житейски обстоятелства за съществуването на близост, оправдаваща получаването на обезщетение. Действително установява се, че ищецът страда от загубата на внучето си, наред с останалите си близки, че се е променил коренно живота му след произшествието. Не се установяват обаче особени конкретни житейски обстоятелства, поради които връзката да е станала толкова силна, че да съответства на тази дете-родител по интензитет и продължителност и да надхвърля нормално присъщите за съответната

родствена връзка.

С оглед гореизложеното, не се установява активната материална легитимация по предявения иск, което води до неговото отхвърляне. До този извод е достигнал и първоинстанционният съд в обжалваното решение. Ето защо и поради съвпадане на изводите, обжалваното решение следва да бъде потвърдено, а подадената въззивна жалба се явява неоснователна досежно оплакванията в нея.

По втората въззивна жалба се спори за размера на обезщетението за неимуществени вреди, следва ли да се присъди обезщетение за неимуществени вреди на ищеца за загубата на съпругата му и двете му дъщери в резултат на процесното произшествие в размер по на 80 000 евро, като няма спор, че вече му е изплатено обезщетение в размер по на 10 000 евро. Както се посочи по –горе приложимото право е германското материално право по силата на чл.4, пар.2 от Регламент /ЕО/ №864/2007 относно приложимото право към извъндоговорни задължения /Р. **/. В чл.16 от регламента се съдържа особена повелителна норма, съгласно която разпоредбите на регламента не ограничават прилагането на правните норми на държавата на съда в случаите, когато те са повелителни, независимо от приложимото към извъндоговорното задължение право. Това налага преценяване на възможността за прилагане на нормата на чл. 52 от българския ЗЗД във връзка с чл. 16 от регламента. От значение при преценката е задължителното решение на СЕС от 05.09.2024 г., постановено по дело С-86/23, образувано по преюдициално запитване и касае тълкуване на нормата на чл. 16 от регламента. Без значение е обстоятелството, че конкретният казус, по който е отправено преюдициалното запитване, касае друга хипотеза от визираните в чл. 4 от регламента, обосноваваща приложимост на германското право, както и че този конкретен случай са били приложими разпоредби от това законодателство в редакция преди 22.07.2017 г. СЕС не тълкува норми от националните законодателства, а такива от правото на ЕС, като даденото тълкуване е задължително за настоящия съд относно смисъла на съответната норма от европейското законодателство.

Съгласно решението, член 16 от Регламент /ЕО/ № 864/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 година относно приложимото право към извъндоговорни задължения /Р. **/, трябва да се

тълкува в смисъл, че национална разпоредба, която предвижда, че обезщетението за неимуществените вреди, претърпени от близките роднини на починало при пътнотранспортно произшествие лице, се определя от съда по справедливост, не може да се счита за „особена повелителна норма“ по смисъла на този член, освен ако — когато разглежданото правно положение има достатъчно тясна връзка с държавата членка на сезирания съд — въз основа на подробен анализ на текста, общата структура, целите и контекста на приемането на тази национална разпоредба сезираната юрисдикция констатира, че нейното зачитане се счита от решаващо значение в рамките на правния ред на тази държава членка, тъй като преследва цел за защита на съществен обществен интерес, която не може да бъде постигната чрез прилагане на правото, определено съгласно член 4 от този регламент.

Съобразно изложените мотиви на решението, предвидената в чл. 16 от Регламента Р. ** дерогация може да бъде приложена, ако се касае за императивни норми, чието зачитане държавата смята от решаващо значение за защита на съществен обществен интерес; която има такова значение за националния правов ред, че обосновава неприлагането на правото, определено по реда на чл.4, като следва да бъдат установени особено важни причини, обосноваващи нейното прилагане; прилагането на нормата да е абсолютно необходимо, за да се защити съответният обществен интерес в контекста на конкретния случай; следва да са налице изключителни обстоятелства, свързани със съображения от обществен интерес, които оправдават прилагането на националната норма и т.н. За да може обаче повелителна норма от националното право да намери приложение като особена повелителна норма по смисъла на чл. 16 от регламента, на първо място следва представеното за разглеждане от националния съд правно положение да е достатъчно тясно свързано с държавата членка на сезирания съд – /т.33 – 36 от мотивите към решението/.

В тази връзка следва да се прецени дали процесният казус има достатъчно тясна връзка с Б. по смисъла на даденото тълкуване. Според настоящия съдебен състав отговорът на този въпрос е отрицателен. Единствената връзка на разглеждания казус с РБ. е обстоятелството, че процесното ПТП е настъпило на територията на Б.. Всички останали елементи, които могат да бъдат коментирани /гражданство на участващите в ПТП лица, тяхното местопребиваване, седалище на застрахователя, място на

сключване на застрахователния договор, регистрация на увреждащото МПС и т.н./ безспорно нямат връзка с РБ..

При това положение няма условия да се приеме, че е налице достатъчно тясна връзка между разглежданото правно положение и държавата членка на сезирания съд, което да е предпоставка за възможността за прилагане на предвидената в чл. 16 от регламента дерогация на приложимото германско право относно обема на отговорността на виновното лице. Ето защо, не са налице условия за прилагане на дерогацията по чл. 16 от Регламента Р. **, при което размерът на дължимите обезщетения от застрахованото лице, който обуславя и обема на отговорност на застрахователя, следва да бъде определен на база предвижданията на приложимото германско право.

Страните не спорят, че на ищеца се дължи застрахователно обезщетение за причинената му мъка от загубата на съпругата и двете му дъщери при пътнотранспортното произшествие. В чл.253 от г.я граждански кодекс е уредено паричното обезщетение за нематериални вреди. То може да се изисква само в случаите, определени със закон, както и ако се изплаща обезщетение, поради увреждане на здравето, тялото, свободата или половото самоопределение. Както се посочи по-горе, в случая намира приложение първата хипотеза в съответствие с пар. 844, ал.3 от ГК, в сила от 22.07.2017 г., респ. пар.10 от ЗДвП, а именно оцелелите роднини имат право на подходящо парично обезщетение за причинени морални страдания от смъртта на лице, с които са имали особено близки лични отношения, ако смъртта е причинена от непозволено увреждане съгласно пар. 823 и сл. от ГК, респ. фактически състав, обуславящ отговорност съгласно ЗДвП. Предполага се, че близките отношения са съпруг, родител или дете на убитото лице, какъвто е настоящият случай. Спори се за размера на обезщетението. В тази връзка от значение са свидетелските показания за взаимоотношенията в семейството към момента на произшествието и състоянието на ищеца след това, както и механизма на пътнотранспортното произшествие и произтеклите вреди от него. Тези събрани доказателства по делото следва да се преценяват с установената съдебна практика по сходни случаи във Ф****, и несъмнено следва да се вземат под внимание различни критерии, като степен на свързаност, на зависимост един от друг, интензивност на поддържаната връзка, значение на починалия за приживялото лице, особено тежки съпреживени обстоятелства

на умирането, особености при преодоляването на траура, както и целта на обезщетението за преживели лица - да се облекчи тяхната душевна мъка и тъга, причинена от загубата на особено близък човек.

От показанията на свидетеля Ч., семеен приятел, се установява, че ищецът след катастрофата много силно се променил, нямал желание за живот, предпочитал да живее в миналото и да разглежда снимките, отколкото да бъде в действителността. По - рано бил стълбът на семейството, а сега трябвало да се грижат за него и да го обгрижват. Връзката му с Е. /съпругата му/ била много добра. И. имал само сърдечни отношения със съпругата си, не са се карали, само любезни и приятелски отношения. Всички били много близки помежду си. Дъщеря му М. живеела заедно с родителите си. Дъщеря му Х. следвала в друг град, като малко преди прословутата екскурзия тя е завършила и я очаквало разпределение, тъй като в Г**, когато си учител нямаш възможност да избираш къде да работиш, а държавата те разпределя и тя е била точно в такъв момент. От показанията му се установява, че винаги, когато е бил при тях, фамилията му е правила много позитивно, положително впечатление. Винаги са били добронамерени, вежливи и добри между тях си. Той често ходел там, като приятел на синовете на семейството, и можел да види как се държат помежду си един към друг. Всички били положителни. Семейството било щастливо, голямо с много членове, като И. се гордеел с него. В един момент останало с наполовина членове.

Посочва, че И. преди инцидента бил амбулантен търговец, ходел от пазар на пазар и по този начин издържал семейството си, но след инцидента той психически и физически не бил в състояние да работи и да се грижи за себе си. Отдръпнал се, седял на едно място, гледал в празното или разглеждал стари снимки. Не търсил контакт с никого, не си играел с другото внуше. Ситуацията дори се влошавала понастоящем, защото по - рано бил в голяма къща с голямо семейство, а сега дори синовете му се изнесли от къщата. По - рано живеели заедно, но сега са се изнесли, защото той обвинявал себе си, но постепенно почвал да прехвърля вината и върху останалите и те са се изнесли. В момента И. живеел сам. Посочва, че И. не е посещавал специализирана помощ, искали да го заведат, но той тотално отказал. Синовете му живели съвсем наблизо, но вече в собствен дом на достатъчно близко разстояние от него, така че да могат да му помагат по всяко едно време, включително и финансово, но не издържали да живеят повече заедно с баща си.

Установява се и механизмът на пътното произшествие, при което са загинали съпругата и двете дъщери на ищеца. По делото са приети две комплексни съдебно-технически и медицински експертизи, съдържащи едни и същи констатации за произшествието - водачът К. Дж. е управлявал лек автомобил Ф. Тр. по южното платно за движение на автомагистрала Т. в посока запад – изток, през това време водачът И. А. е управлявал товарен автомобил М. 3*** по същото платно и посока пред лекия автомобил, като при това управление навлязъл в лентата за принудително спиране и намалил скоростта си, по същото време водачът на лекия автомобил по субективни причини е напуснал платното за движение от дясно и е навлязъл частично в лентата за принудително спиране, когато настигнал товарния автомобил се отклонил наляво, за да го заобиколи, на настъпил неизбежен удар, след удара лекият автомобил се преобърнал. Основна техническа причина за настъпването на произшествието е поведението на водача К. Дж., който след като е напуснал платното за движение от дясно, не е реагирал своевременно на опасността от удар с намиращия се пред него товарен автомобил. Установява се, че съпругата и дъщерите на ищеца са пътували в лекия автомобил, както и движението на телата им в лекия автомобил в резултат на произшествието, а именно първо, автомобилният удар, който е предно страничен удар вдясно на лекия автомобил, при който е получена голяма деформация на автомобила, второ, движението на телата на пострадалите пътници в автомобила към точката на сблъсък, трето, когато телата са спрели, вътрешните им органи са продължили да се движат инерционно към точката на сблъсъка, при което най-вероятно са получени основните тежки и несъвместими с живота травматични увреждания – черепено мозъчна травма, висока шийна травма с прекъсване на продълговатия и гръбначния мозък, тежка гръдна и коремна травма. След това започнали неколнократни преобръщания на автомобила през покрива, при които от възникналите центробежни инерционни сили са получени и други травматични увреждания на телата – от удари в деформираното купе на автомобила. В крайна сметка, предвид механизма на произшествието и описаните увреждания на пострадалите, вещите лица посочват, че при многократното обръщане на автомобила е имало движение на телата вътре в купето, но то не е било хаотично свободно, както и значението на още два фактора – високата скорост на движение на лекия автомобил при удара и преобръщането му през таван.

От писмените доказателства се установява, че виновният за произшествието водач на лекия автомобил е зет на ищеца – съпруг на дъщеря му Р., която също е участник в произшествието, както и че ищецът е пътувал в друг лек автомобил и е станал непосредствен очевидец на произшествието.

Както се посочи по-горе в пар.833,ал.3, в закона е предвидено на преживялото лице за причинената му душевна мъка да се заплати подобаващо обезщетение в пари. Целта на законодателя е с това обезщетение да облекчи скръбта и емоционалното страдание на преживялото лице. За да се заплати, не се изисква увреждане на здравето. Определя се по собствено усмотрение на съда въз основа на съображения, основани на справедливостта. Ориентир за определянето на размера му е сумата от 10 000 евро, в който смисъл е представената по делото съдебна практика на г.те съдилища и мнения в литературата. При преценката следва да се направи съпоставка с обезщетението за шокови вреди, при които е засегнато здравето на преживелия, когато душевно страдание има характер на увреждане на здравето, което би следвало да води до по-висока сума на възмездяване, както и да се обсъдят посочените по-горе критерии, свързани със справедливостта. Вече платено застрахователно обезщетение по принцип няма обвързващо действие.

От събраните доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, се установява, че ищецът е имал многочленно сплотено и щастливо семейство, с което се гордеел, състоящо се от съпруга, двамата му сина и дъщерите му М. и Х., като дъщеря му Р. вече била омъжена към момента на произшествието и живеела в дома на съпруга си. В резултат на произшествието загинали съпругата му и двете му дъщери М. и Х., а освен тях и внучето му, родено от дъщеря му Р., а животът му се променил коренно. Обвинявал се за трагедията, а постепенно започнал да обвинява и другите около себе си, които го напуснали. Останал самичък. Престанал да работи. Не желал да контактува с други хора. Имал необходимост от грижи. Преценявайки тези обстоятелства, с възрастта му – около 55 г., дългогодишния живот със съпругата му, отношенията в семейството и значението им, тежестта на конкретното пътнотранспортно произшествие, на което е очевидец, при което са загинали три от най-близките му лица, както и внучето му, коренната промяна в начина му на живот, страданията, които е

изпитал и продължава да изпитва, съдът намира, че следва да му се присъди обезщетение в размер над ориентировачната сума, установена в съдебната практика, който в същото време да остане в умерен порядък и да не достигне до по-голямо възмездяване от обезщетението на претендиращия обезщетение за морални вреди от собственото си телесно увреждане, като шокова вреда от смъртта на няколко лица. Така в случая подходящ размер на обезщетение за морални вреди за душевна мъка по всяка една от претенциите се явява сумата от по 20 000 евро. Тъй като е заплатена вече сумата от по 10 000 евро, това налага да се отмени обжалваното решение в частта му за присъдените суми от по 80 000 евро, след което се отхвърлят исковите претенции над 10 000 до 80 000 евро.

С обжалваното решение е посочено, че обезщетението за забава върху върху главните икове е с начална дата от 03.04.2020 г. до окончателното изплащане. Установява се от разменената електронна кореспонденция между страните, че за настъпилата щета е уведомен кореспондентът на ответното застрахователно дружество в РБ. - ЗАД А. Б. АД, като това е станало на 02.01.2020 г. На тази дата е регистрирана и щета №****/20/***/*****, по която са разгледани претенциите на ищеца за съпругата и двете му дъщери. Съгласно пар.3а, ал.1,т.1 от Закон за задължителната застраховка, при предявяване на застрахователна претенция застрахователят и регулаторът предоставят мотивирано предложение за компенсация на щетата на третото лице най-късно до 3 месеца, ако задължението е неоспорено или щетата е количествено определена, или мотивиран отговор, като срокът започва да тече, считано от получаването на заявлението за щетата. В случая този срок е изтекъл на 02.04.2020 г., като от следващият ден следва да се начисли обезщетението за забавеното плащане. До този извод е достигнал и окръжният съд, поради което в тази част обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

На следващо място ответникът - застрахователно дружество, не е съгласен с изложените мотиви на съда относно третото лице помагач, доколкото се твърди, че той има също вина за настъпване на процесното произшествие, поради предприемане на действия за спиране в аварийната лента при липса на основания за това, без да обозначи за това си действие с предупредителен светлоотразителен триъгълник или включен аварийен сигнал. Т.е. навежда съизвършителство при причиняването на процесното

пътно транспортно произшествие. Съгласно пар.840 от Гражданския кодекс, в този случай отговорните лица носят отговорност като солидарни длъжници. От доказателствата по делото, не се установява водачът на товарния автомобил да има вина за настъпване на процесното пътнотранспортно произшествие. Направив, вещите лица от двете назначени по делото експертизи са посочили еднозначно техническата причина за възникването му, като са разгледали подробно действията на водача на товарния автомобил и не са констатирали твърдените нарушения от негова страна.

С оглед на гореизложеното, постъпилата втора въззивна жалба се явява частично основателна. Обжалваното решение следва да бъде отменено в осъдителните му части, с които е присъдено обезщетение в размер над 10 000 евро до 80 000 евро. В останалата обжалвана осъдителна част - за по 10 000 евро следва да бъде потвърдено.

По частната въззивна жалба: Доколкото с настоящото решение са изменени присъдените суми и на тази основа следва да бъдат изчислени разноските за двете инстанции, обжалваното определение в производството по чл.248 от ГПК подлежи на отмяна.

По разноските: главните страни са направили изявления за присъждане на направените по делото разноски.

За въззивното производство – по първата въззивна жалба, с оглед отхвърлянето и, дължат се разноски в полза на ответното застрахователно дружество, които съгласно приложения списък по чл.80 от ГПК са в размер на 3 502 лв. Втората въззивна жалба е частично уважена, поради което се дължат разноски в полза на ответното застрахователно дружество по съразмерност /за уважения размер 420 000 лв./ на база списъка по чл.80 от ГПК в размер на 11 802 лв. Ответната страна спрямо тази жалба е претендирала разноските по представен списък по чл.80 от ГПК в размер на 42 000 лв., но не е представила доказателства за плащането на тази сума. В същото време към списъка е приложила договор за правна помощ, от който се установява, че за настоящото делото е уговорена безплатна адвокатска помощ. При тези данни и тъй като не е поискано присъждане на адвокатско възнаграждение, молбата не следва да се уважава.

За първоинстанционното производство: ищецът е представил списък по чл.80 от ГПК за сумата от 42 000 лв. разноски, ведно с договори за правна

помощ и банков документ за внасянето и. С оглед уважената част на исковете /60 000 лв./ му се дължи сумата от 4 271,18 лв. Ответникът също е представил списък по чл.80 от ГПК, като с оглед отхвърлената част му се дължи сумата от 22 457,62 лв.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА постановеното решение №60 от 31.01.2024 г. по търг.дело №461/2021 г. на на Окръжен съд П. В ЧАСТТА МУ, с която е отхвърлен предявеният иск от Г. И. против А. Ф. АД с правно основание чл. 229, § 43 от г.я граждански кодекс /BGB/ във връзка с § 115, ал. 1, изречение 1, т. 1 от Закон за застраховането /VVG/ във връзка с § 844, ал. 3 от Закон за прилагане на г.я граждански кодекс /BGB/ за заплащане на сумата от 50 000 евро, като обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на внук му К. Б. /К. В./, роден на ***** г., гражданин на Ф. р. Г., с г. паспорт № * *****, на 01.07.2018 г., произтекла от същото пътнотранспортно произшествие, ведно с лихва за просрочие от датата на увреждането – 01.07.2018 г., до окончателното изплащане на обезщетението.

ПОТВЪРЖДАВА постановеното решение №60 от 31.01.2024 г. по търг.дело №461/2021 г. на на Окръжен съд П. В ЧАСТТА МУ, с която е осъдено н. застрахователно дружество А. Ф. АД, вписано в Търговския регистър към Окръжен съд М. с рег. № *****, със седалище в гр. М., Ф. р. Г., ул. К. **, да заплати на Г. И., т. гражданин, роден на ***** година, в гр. А., област К., Р. Т., с паспорт Серия *, № *****, издаден на ***** г., валиден до 10.02.2025 г., следните суми:

- сумата от 10 000 евро, представляваща незаплатен остатък от дължимо обезщетение за неимуществени вреди, възлизащо в пълен размер на 90 000 евро, от смъртта на съпругата му Г. Е. /Г. Е./, родена на 05.08.1967 г., гражданин на Р. Т., с т. паспорт № * *****, на 01.07.2018 г.,

- сумата от 10 000 евро, представляваща незаплатен остатък от дължимо обезщетение за неимуществени вреди, възлизащо в пълен размер на 90 000 евро, от смъртта на дъщеря му Г. М. /Г. М./, родена на 02.04.1994 г., гражданин на Р. Т., с т. паспорт № * *****, на 01.07.2018 г.,

- сумата от 10 000 евро, представляваща незаплатен остатък от дължимо обезщетение за неимуществени вреди, възлизащо в пълен размер на 90 000 евро, от смъртта на дъщеря му Г. Х. /G. H./, родена на 23.08.1989 г., гражданин на Ф. р. Г., с г. паспорт № *****, на 01.07.2018 г.,

произтичащи от престъпление по чл. 343, ал. 3, предложение 5, б. б, пр. 1 във връзка с ал. 1, б. в във връзка с чл. 342, ал. 1, предложение 3 НК, в извършването на което К. Дж. /K. S./, роден на ***** г. в гр. О., Ф. р. Г., т., гражданин на Ф. р. Г., е признат за виновен с Присъда № 93/07.10.2019 г., постановена по нохд № 1516 по описа на Окръжен съд – П. за 2019 г., влязла в сила на 23.10.2019 г., изразяващо се в това, че на 01.07.2018 г., на автомагистрала Т., км. ***+***, при управление на моторно превозно средство – лек автомобил марка Ф. с н. регистрационен номер *** ***, е нарушил правилата за движение – чл. 20, ал. 2, изр. 2 Закон за движението по пътищата /ЗДвП/ : „Водачите са длъжни а намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението“, и чл. 58, т. 3 ЗДвП : „При движение по автомагистрала наводача е забранено : да се движи или спира в лентата за принудително спиране, освен при повреда на пътното превозно средство, както и при здравословни проблеми на водача или пътниците в превозното средство.“, и с това по непредпазливост е причинил смърт на повече от едно лице, а именно на : 1. малолетния К. Б., роден на ***** г.; 2. Г. Е. /G. E./, родена на ***** г.; 3. Г. М. /G. M./, родена на ***** г.; 4. Г. Х. /G. H./, родена на ***** г., рискът от настъпването на което събитие е покрит посредством сключен с А. Ф. АД договор за задължителна застраховка Гражданска отговорност във формата на Застрахователна полица № **_*****, и във връзка с което събитие е образувана Щета № *****/20/****/*****,

като го ОТМЕНЯ за следните суми:

- сумата над 10 000 евро до 80 000 евро, представляваща незаплатен остатък от дължимо обезщетение за неимуществени вреди, възлизащо в пълен размер на 90 000 евро, от смъртта на съпругата му Г. Е. /G. E./, родена на ***** г., гражданин на Р. Т., с т. паспорт № * *****, на 01.07.2018 г.,

- сумата над 10 000 евро до 80 000 евро, представляваща незаплатен остатък от дължимо обезщетение за неимуществени вреди, възлизащо в пълен размер на 90 000 евро, от смъртта на дъщеря му Г. М. /G. M./, родена на

***** г., гражданин на Р. Т., с т. паспорт № * *****, на 01.07.2018 г.,

- сумата над 10 000 евро до 80 000 евро, представляваща незаплатен остатък от дължимо обезщетение за неимуществени вреди, възлизащо в пълен размер на 90 000 евро, от смъртта на дъщеря му Г. Х. /Г. Н./, родена на ***** г., гражданин на Ф. р. Г., с г. паспорт № *****, на 01.07.2018 г., както и досежно присъдените разноси, както и ДТ за сумата над 2 400 лв. до 18 775,97 лв., като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявените искове от Г. И., т. гражданин, роден на ***** година, в гр. А., област К., Р. Т., с паспорт Серия *, № *****, издаден на ***** г., валиден до 10.02.2025 г., срещу А. Ф. АД, вписано в Т. р. към Окръжен съд М. с рег. № *****, със седалище в гр. М., Ф. р. Г., ул. К. **, за заплащане на следните суми:

- сумата над 10 000 евро до 80 000 евро, представляваща незаплатен остатък от дължимо обезщетение за неимуществени вреди, възлизащо в пълен размер на 90 000 евро, от смъртта на съпругата му Г. Е. /Г. Е./, родена на ***** г., гражданин на Р. Т., с т. паспорт № * *****, на 01.07.2018 г.,

- сумата над 10 000 евро до 80 000 евро, представляваща незаплатен остатък от дължимо обезщетение за неимуществени вреди, възлизащо в пълен размер на 90 000 евро, от смъртта на дъщеря му Г. М. /Г. М./, родена на ***** г., гражданин на Р. Т., с т. паспорт № * *****, на 01.07.2018 г.,

- сумата над 10 000 евро до 80 000 евро, представляваща незаплатен остатък от дължимо обезщетение за неимуществени вреди, възлизащо в пълен размер на 90 000 евро, от смъртта на дъщеря му Г. Х. /Г. Н./, родена на ***** г., гражданин на Ф. р. Г., с г. паспорт № *****, на 01.07.2018 г., ведно със съответната лихва за просрочие върху всяка една от главниците, съгласно § 3а, ал. 1, т. 2 Закон за задължителното застраховане /PfIVG/ във връзка с § 288, ал. 1, изречение 2 от г.я граждански кодекс /BGB/ в размер пет процентни пункта над основния лихвен процент от 03.04.2020 г. до окончателното изплащане.

Решението В ЧАСТТА МУ, с която са отхвърлени исковете над по 80 000 евро до пълния им предявен размер от по 90 000 евро, както и исковете за присъждане на лихва за просрочие от датата на увреждането – 01.07.2018 г., до 02.04.2020 г., е влязло в сила, като необжалвано.

ОТМЕНЯ постановеното определение №823 от 25.06.2024 г. по търг.дело №461/2021 г. с основание по чл.248 от ГПК.

Осъжда н. застрахователно дружество А. Ф. АД, вписано в Търговския регистър към Окръжен съд М. с рег. № *****, със седалище в гр. М., Ф. р. Г., ул. К. **, да заплати на Г. И., т. гражданин, роден на ***** година, в гр. А., област К., Р. Т., с паспорт Серия *, № *****, издаден на ***** г., валиден до 10.02.2025 г., направените разноски за първоинстанционното производство в размер на 4 271,18 лв., съразмерно уважената част на исковете.

Осъжда Г. И., т. гражданин, роден на ***** година, в гр. А., област К., Р. Т., с паспорт Серия *, № *****, издаден на ***** г., валиден до 10.02.2025 г. да заплати на н. застрахователно дружество А. Ф. АД, вписано в Т. р. към Окръжен съд М. с рег. № *****, със седалище в гр. М., Ф. р. Г., ул. К. **, направените разноски, както следва: 22 457,62 лв. за първоинстанционното производство, 3 502 лв. за първата въззивна жалба и 11 802 лв. за втората въззивна жалба, съразмерно отхвърлените части.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач ЗК Л. и. АД, ЕИК, ...

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____